

coordination, the acoustic features of training rooms, the use of gymnastic terminology, etc. This leads to the predominance of non-verbal means of communication for those, engaged in the training about verbal ones [1].

In this regard, significant differences in the language of a specialist in physical education and sports are associated with his/her speech behaviour, which includes

- improvisation (the need to select the necessary thoughts and words in the shortest possible time, rather than reading a pre-written text);
- the ability to use non-verbal means of communication (facial expressions, gestures, speaker's posture, movements, voice intonation);
- ability to establish contact with the audience.

Therefore, the professional activity of physical education and sports specialists is quite specific, characterized by situations of communication with both students and clients (consumers of services), which involves identifying their needs and presenting the services they are interested in. In addition, specialists have different status positions (teacher, coach, instructor, methodologist, etc.) and, accordingly, different goals and norms of communication.

REFERENCES

1. Лахтадир, О. В. (2017). Психологічні особливості розвитку комунікативної компетентності майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту (Doctoral dissertation, Національна Академія педагогічних наук України інститут психології імені ГС Костюка).
2. Стеценко, Н. М. (2016). Комунікативна компетентність як складова професійної підготовки сучасного фахівця. *Педагогічний альманах*, (29), 185-191.

Лілія Ребуха

*доктор педагогічних наук, професор,
завідувач кафедри освітології і педагогіки
Західноукраїнський національний університет*

Назар Цибульський

*здобувач третього рівня вищої освіти (PhD)
зі спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки,
Західноукраїнський національний університет*

ЗНАЧИМІСТЬ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

Сучасне суспільство цілеспрямовано швидкими темпами впроваджує інформаційно-комунікаційні технології (далі – ІКТ). ІКТ – це узагальнююче поняття, що характеризує усілякі пристрої, механізми, методи, алгоритми обробки інформації та ін. Найважливішим сучасним пристроями ІКТ є комп'ютер, з відповідним програмним забезпеченням і засоби телекомунікацій разом із розміщеною ними інформацією [1; 2]. Сфера освіти тут не є винятком. ІКТ в освіті включають наступні аспекти:

- технологізацію індивідуалізованої освіти;
- інтелектуальну навчальну сферу та мотивацію навчання;

- організацію освітнього процесу;
- комплексне регулювання освітнього процесу;
- глобалізацію вищої освіти;
- створення нових форм спілкування між здобувачами освіти та викладачем, де спілкування відбувається у спеціально-організованому електронному середовищі.

Головною причиною з'яви електронної освіти є великий потік інформації. Сучасний світ розвивається дуже швидко, відбуваються зміни як на рівні окремої галузі, країни, усього світу. Це пов'язано, наприклад, із змінами нормативних документів: додаються нові та редагуються вже існуючі. Так, при стандартному освітньому процесі знання студентів до кінця навчання можуть стати застарілими, отже, виникає необхідність постійного оновлення професійних знань. Нині студенти повинні навчитися знаходити потрібну їм інформацію та вміти проводити її аналіз, тобто зрозуміти суть процесу здобуття знань. Інтернет є середовищем, в якому є як хибна, так і правильна інформація. І дуже важливо вміти розрізнити їх між собою.

Великого значення нині набуває електронна освіта, що нерозривно пов'язана із дистанційними освітніми технологіями. Дистанційні освітні технології (ДОТ) – це освітні технології, які реалізуються в основному з використанням ІКТ при взаємодії здобувачів освіти та викладачів на відстані [1]. Тому за COVID-19, а зараз під час війни в Україні викладачами ЗВО активно використовується віртуальне освітнє середовище Moodle у роботі зі студентами. Moodle – це модульне об'єктно-орієнтоване динамічне навчальне середовище, в якому здійснюється взаємодія між суб'єктами освітнього процесу на відстані [2].

У цьому середовищі розміщуються лекційний матеріал, тести для самоперевірки, індивідуальні та групові завдання. Індивідуальні завдання кожен студент виконує самостійно, а групові завдання спрямований працювати у групі. При виконанні групового завдання студенти бачать відповіді своїх колег, а також можуть їх виправляти, якщо вважають цю відповідь невірною. Робота в цьому середовищі є дуже зручною як для студентів, так і для викладачів. У середовищі Moodle є форум, в якому здобувачі освіти можуть ставити запитання та отримувати на них відповіді від викладача.

Отже, значимість інформаційно-комунікативних технологій в освітньому процесі ЗВО полягає в тому, що він має низку переваг, а саме такий процес характеризується: мобільністю (завжди є доступ до освітніх програм за допомогою мережі Інтернет); інтерактивністю (залучає необмежену кількість здобувачів освіти, які активно спілкуються між собою); неформальністю (відсутність необхідності відвідувати освітній заклад); високим рівнем технологічності (як здатність здійснювати запис та відтворювати навчальні матеріали).

Тому зважаючи на обставини, в яких перебувають ЗВО України (більшість з них працюють за змішаною чи дистанційною формами навчання), нині є нагальна потреба в інтенсивному розвитку ІКТ з урахуванням основних світових трендів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ребенок В., Торубара О. Використання інформаційно-комунікаційних технологій майбутніми викладачами в освітньому процесі закладу вищої освіти. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка*. 2023. №1(1). С. 29–35.
2. Ребуха Л. З. Характеристика засобів інноваційних технологій для фундаменталізації професійної підготовки майбутніх соціальних працівників. *Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності*: зб. наук. праць. Львів, 2018. № 17. С. 156–161.

Наталія Безпалова

*кандидат біологічних наук, доцент,
в.о. завідувача кафедри фізичної реабілітації і спорту
Західноукраїнський національний університет*

ДОЛІКАРСЬКА ТА ЛІКАРСЬКА ДОПОМОГА ПРИ ПЕРЕЛОМАХ КІСТОК

Заняття спортом часто супроводжуються різними видами травм. Одним з таких видів є переломи кісток. При підозрі перелому у потерпілого тренер або спортивний лікар проводить такі заходи:

1. Оцінює тяжкість стану потерпілого. У разі виникнення ускладнень насамперед починає боротися з найбільш небезпечними для життя. Найчастіші ускладнення - шок і крововтрата.

2. Проводить диференційний діагноз, переконується, що наявна травма є саме переломом, а не вивихом, розтягненням чи забоєм.

3. За клінічного підтвердження діагнозу та купірування станів, що загрожують життю, проводить максимально ефективну в наявних умовах іммобілізацію пошкодженої ділянки.

4. «Після здійснення адекватної іммобілізації ухвалює рішення про необхідність госпіталізації потерпілого в стаціонар або про проведення амбулаторного лікування» [2].

Особливо важливим є здійснення транспортної (тимчасової) іммобілізації кінцівок. Людина, яка здійснює її, має дотримуватися таких правил:

а) Фіксувати кінцівку в тому положенні, в якому вона перебуває після травми, але не намагатися вправити кістку на місце.

б) Фіксувати мінімум 2 суглоби (вище і нижче перелому). У разі травми стегна і плеча фіксувати 3 суглоби.

в) При накладанні шини та наявності ран спочатку обробити рани та зупинити кровотечу [1].

Кваліфікована медична допомога особливо потрібна в разі складних осколкових переломів, коли утримання кісткових уламків у правильному положенні ускладнене або неможливе без спеціалізованих методів лікування.

При лікуванні переломів як консервативним, так і оперативним методом кожні 5-7 днів проводять рентген-контроль - оцінюють ефективність репозиції та регенерації.